

DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2025-78-57>

УДК 378.147:004.9:316.77

ІНФОРМАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОМУНІКАЦІЇ УНІВЕРСИТЕТІВ З ЦІЛЬОВОЮ АУДИТОРІЄЮ У КОНТЕКСТІ РОЗВИТКУ МІКРОКРЕДИТІВ

INFORMATION SUPPORT FOR UNIVERSITY COMMUNICATION WITH TARGET AUDIENCES IN THE CONTEXT OF MICRO-CREDENTIALS DEVELOPMENT

Білоусов Станіслав Олександровичздобувач PhD кафедри маркетингу,
Харківський національний економічний університет ім. С. Кузнеця
ORCID: <https://orcid.org/0009-0008-9122-7249>**Bilousov Stanislav**

Simon Kuznets Kharkiv National University of Economics

У статті досліджується роль мікрокредитів як інструменту підвищення конкурентоспроможності університетів та формування сучасних освітніх стратегій. Обґрунтовано значення інформаційного забезпечення комунікації університетів із цільовими аудиторіями в умовах цифрової трансформації та глобального поширення мікрокредитів. Проаналізовано підходи зарубіжних та вітчизняних дослідників до визначення цінності мікрокредитів, їхньої інтеграції у національні та європейські кваліфікаційні рамки. Виокремлено основні очікування стейкхолдерів: здобувачів, роботодавців, університетів і держави. Визначено ключові виклики впровадження, зокрема забезпечення якості, цифрової інфраструктури та прозорості визнання. Сформульовано рекомендації щодо вдосконалення комунікаційної політики університетів із урахуванням потреб різних груп, що сприятиме посиленню їхньої ролі у глобальному освітньому просторі.

Ключові слова: мікрокредити, інформаційне забезпечення, університети, комунікаційна політика, цільові аудиторії, цифрова інфраструктура, конкурентоспроможність.

The article examines the strategic role of micro-credentials as an innovative tool that enables universities to strengthen competitiveness, diversify educational offers, and adapt communication policies of the digital era. A central focus is given to information support, which is presented as a decisive element for creating transparent, sustainable, and effective interaction with target audiences, including prospective and current students, employers, professional associations, and government agencies. Micro-credentials are considered not only as a response to the global request for flexible lifelong learning but also as a mechanism that integrates national higher education into the international knowledge economy and supports mobility of qualifications. The study systematizes approaches of Ukrainian and international scholars to defining the educational and socio-economic value of micro-credentials, identifying expectations of stakeholders, and aligning learning outcomes with established qualification frameworks. Special attention is devoted to institutional readiness, digital infrastructure, recognition procedures, and quality assurance standards that determine scalability and sustainability of implementation. The duality of micro-credentials is highlighted: they create new opportunities for personalized learning trajectories, employability, and career adaptability. Based on synthesis of research findings, the paper formulates recommendations for improving communication strategies with target groups: integration into broader educational ecosystems, mapping outcomes to competence classifications, and the development of innovative digital platforms. The conclusions emphasize that without systematic investment in communication, technological infrastructure, and quality assurance, universities risk fragmentation of educational offers and erosion of trust. Thus, information support in the context of micro-credential development becomes a key factor for global positioning, resilience, and long-term sustainability of higher education institutions.

Keywords: micro-credentials, information support, universities, communication policy, target audiences, digital infrastructure, competitiveness.

Постановка проблеми. У сучасних умовах стрімкого розвитку інформаційного суспільства та цифровізації освіти комунікація закладів вищої освіти з цільовими аудиторіями набуває стратегічного значення. Конкуренція між університетами зростає не лише на національному, а й на міжнародному рівні, що вимагає від них ефективної інформаційної політики та прозорої взаємодії зі здобувачами, абітурієнтами, випускниками, роботодавцями й органами влади.

Особливого значення у цьому контексті набуває розвиток мікрокредитів у сфері освіти (micro-credentials) – сучасного інструменту підтвердження результатів коротких навчальних програм, тренінгів і міні-курсів. Такі освітні практики відповідають потребам гнучкого навчання впродовж життя та підвищують конкурентоспроможність випускників на ринку праці. Для університетів це створює нові виклики в організації та інформаційному забезпеченні комунікацій: необхідно якісно доносити значення мікрокредитів до цільових аудиторій, пояснювати їхню цінність для кар'єри та інтегрувати у загальну освітню стратегію.

Недостатнє або несистемне інформаційне супроводження таких інновацій може знизити довіру до університету, обмежити зацікавленість здобувачів і роботодавців у співпраці. Водночас ефективна комунікація, що враховує розвиток мікрокредитів, дозволяє університетам посилювати свій імідж інноваційних освітніх центрів, розширювати цільову аудиторію та забезпечувати інтеграцію у світовий освітній простір.

Отже, дослідження проблем і шляхів удосконалення інформаційного забезпечення комунікації університетів із цільовими аудиторіями, з урахуванням поширення мікрокредитів, є надзвичайно актуальним і має як наукове, так і практичне значення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питанням інформаційного забезпечення комунікації університетів із цільовими аудиторіями, з урахуванням поширення мікрокредитів займалися як закордонні, так і вітчизняні вчені. Так, серед іноземних дослідників цього питання можна виділити B. Oliver, S. Varadarajan, J. Koh, B. Daniel, M. Brown, J. E. Chukwuere та інші. Серед українських вчених – це Т. Семигіна, В. Ковтунець, В.Бобрицька, Ю. Рашкевич, О. Олексюк та інші.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Європейський Союз

у 2022 році на політичному рівні визнав, що мікрокредити є невід'ємною складовою нової освітньої екосистеми. У Рекомендації Ради ЄС наголошується, що вони мають забезпечувати якість, прозорість, транскордонну порівнянність, визнання та переносимість результатів коротких навчальних досвідів [1, с. 5]. Водночас навіть за наявності такого політичного визнання залишаються відкритими питання практичної імплементації цих принципів у національні освітні системи, а також узгодження мікрокредитів із традиційними кваліфікаційними рамками.

У США, де ринок освітніх інновацій розвивається особливо динамічно, мікрокредити розглядаються як альтернатива традиційним дипломам. Як зазначає С. Галлагер, альтернативні форми сертифікації швидко поширюються, що свідчить про зростання попиту на короткі програми, здатні підтвердити вузькі, але затребувані на ринку компетенції [2, с. 2]. Проте невирішеними залишаються питання офіційного визнання таких сертифікатів на державному рівні, їхня інтеграція у систему вищої освіти та співвідношення з класичними дипломами.

В Австралії мікрокредити вже стали частиною державної політики розвитку людського капіталу. Департамент освіти наголошує, що вони відіграють важливу роль у підтримці підвищення кваліфікації та перекваліфікації населення [3, с. 11]. Це свідчить про те, що національні уряди здатні інтегрувати мікрокредити у власні системи кваліфікацій, роблячи їх дієвим інструментом підвищення конкурентоспроможності економіки. Однак актуальними залишаються питання забезпечення єдиних стандартів якості, гармонізації з міжнародними підходами та ефективної комунікації між університетами, роботодавцями й студентами щодо значення та цінності мікрокредитів.

Наукові праці Beverley Oliver демонструють еволюцію від концептуального аналізу мікрокредитів до їхньої інституційної та політичної реалізації. У ранніх роботах [4] вона акцентувала ризики фрагментації системи та важливість узгодження короткострокових курсів із формальними кваліфікаціями. Згодом її увага змістилася на економіку цінності для здобувача, де мікрокредит розглядається як баланс вигод і витрат [5]. Практичним результатом стала участь у створенні Australian National Microcredentials Framework [6], що закріпило її внесок у формування національної політики в цій сфері.

S. Varadarajan, Joyce Hwee Ling Koh та Ben Kei Daniel представляють нову генерацію дослідників, що працюють на перетині теорії та практики. У систематичному огляді [7] вони окреслили різні очікування ключових стейкхолдерів – здобувачів, університетів, роботодавців і держави, наголошуючи на їхньому потенційному конфлікті. У подальших роботах [8] увага була зосереджена на інституційній готовності до впровадження мікрокредитів, що визначається узгодженістю бачення керівництва, підготовленістю викладачів, адекватністю інфраструктури та культурною адаптивністю університетів.

Mark Brown підходить до вивчення мікрокреденшалів з критичної та системної перспективи. У роботах він розглядає їх як частину цифрової трансформації університетів і місток між формальною та неформальною освітою, водночас застерігаючи від ризику «credential inflation» [9]. У більш нових дослідженнях він наголошує на необхідності інтеграції мікрокредитів у європейські стандарти забезпечення якості (зокрема ESG) та на створенні інституційних і політичних рамок, без яких існує загроза знецінення цього інструменту [10; 11].

Тетяна Семигіна досліджує мікрокреденшали у контексті соціальної роботи та міжнародного досвіду. У своїй статті [12] вона аналізує, як мікрокредити впроваджуються у підготовку фахівців соціальної сфери, роблячи акцент на міжнародних практиках (ЄС, США, Австралія). Вона підкреслює важливість гнучких освітніх можливостей для розвитку професійних компетентностей, особливо в умовах цифровізації та потреби в безперервному навчанні.

Володимир Ковтунець розглядає мікрокваліфікації як інструмент у сфері освіти дорослих. Його робота [13] пов'язана з політикою впровадження таких форматів у систему навчання протягом життя в Україні, із посиленням на міжнародні підходи. Він робить акцент на потребі адаптації законодавчої бази, створенні системи визнання результатів та інтеграції мікрокредитів у формальну і неформальну освіту.

Вікторія Бобрицька досліджує інтеграцію мікрокреденшалів і цифрових бейджів у вищій освіті України. Її публікація [14] зосереджена на трансформації університетських навчальних планів, можливостях визнання нових форм сертифікації та впливі цифрових інструментів на мотивацію студентів. Вона розглядає мікрокредити як засіб підвищення

якості освітнього процесу та конкурентоспроможності університетів.

Юрій Рашкевич аналізує перспективи впровадження мікрокреденшалів в Україні та країнах Європи. Він робить акцент на європейських політиках (зокрема ініціативах ЄС) та порівнянні їх із українськими реаліями. У його роботі [15] помітне прагнення інтегрувати мікрокредити у Національну рамку кваліфікацій, а також використати їх як інструмент для міжнародної академічної мобільності й підвищення якості освітніх програм.

Ірина Каленюк зосереджується на тенденціях розвитку мікрокреденшалів у сфері вищої освіти. У своєму дослідженні [16] вона аналізує світові тренди (особливо у провідних університетах Європи та США), можливості адаптації цих практик в Україні, а також вплив мікрокредитів на якість освіти, працевлаштування випускників і формування індивідуальних освітніх траєкторій.

У J. E. Chukwuere мікрокреденшали в статтях 2023 і 2024 років [17; 18] постають як складова ширшої трансформації вищої освіти: він підкреслює, що цифрові бейджі та мікрокреденшали дають студентам і професіоналам змогу демонструвати компетентності поза межами традиційних дипломів, полегшуючи доступ до освіти та підвищуючи гнучкість кар'єрних траєкторій. У поєднанні з генеративним штучним інтелектом (чат-ботами) він розглядає їх як елементи нової екосистеми персоналізованого навчання, де студенти можуть отримувати визнання за практичні навички й швидко адаптуватися до вимог ринку праці.

Узагальнюючи, сучасні дослідження мікрокредитів демонструють рух від концептуалізації та визначення базових понять (Oliver, Brown) до аналізу їхньої цінності для здобувачів (Oliver), системної інтеграції у стандарти й політику (Brown, Oliver), розробки технологічних екосистем та інноваційних підходів до оцінювання (Varadarajan, Koh, Daniel). Українські дослідники підходять до теми мікрокреденшалів із різних ракурсів: Семигіна та Рашкевич акцентують на міжнародному досвіді й адаптації європейських практик в Україні, Ковтунець підкреслює роль мікрокваліфікацій у навчанні дорослих та потребу законодавчих змін. Бобрицька й Каленюк зосереджуються на інтеграції мікрокредитів у вищу освіту, підвищенні якості навчання, конкурентоспроможності університетів та можливостях індивідуалізації освітніх траєкторій. Така еволюція підтверджує перехід від теоретичних дискусій до практичних моделей впровадження

(особливо закордоном), де важливими стають питання якості, масштабованості та стійкості цього інструменту.

Таким чином, попри значний прогрес у визнанні та поширенні мікрокредитів у світі, не вирішеними залишаються питання їхньої уніфікації, офіційного визнання, практичного застосування у національних кваліфікаційних системах і забезпечення прозорої комунікації між усіма зацікавленими сторонами.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є обґрунтування значення мікрокредитів та визначення напрямків вдосконалення інформаційного забезпечення комунікації університетів із цільовими аудиторіями в умовах цифрової трансформації.

Виклад основного матеріалу дослідження. В останні десятиліття мікрокредити перетворилися на глобальний тренд у сфері освіти, який активно підтримується в Європі, США, Австралії та багатьох інших країнах. Вони є відповіддю на три ключові виклики сучасності: освіта впродовж життя (lifelong learning), цифровізація та трансформація національних економік та зростаючий попит на швидке здобуття нових навичок та їх офіційне підтвердження. Глобальний консенсус полягає у тому, що традиційні освітні моделі вже не можуть повністю задовольнити потреби суспільства і ринку праці. Вимоги роботодавців швидко змінюються, а навички втрачають актуальність у короткі терміни. Саме тому мікрокредити розглядаються як «місток» між формальною освітою та практичними запитами економіки.

Ключовою рисою сучасної освітньої екосистеми є багатовекторність очікувань різних цільових аудиторій університетів. Мікрокредити виникли не як суто академічна концепція, а як практична відповідь на зростаючі та водночас різноманітні запити цих груп. Для абітурієнтів та здобувачів вони є можливістю швидко здобувати актуальні знання й підтверджувати конкретні компетенції; для роботодавців – гарантією того, що молоді фахівці володіють затребуваними навичками; для випускників – інструментом безперервного професійного розвитку; для держави – механізмом формування конкурентоспроможного людського капіталу.

Отже, ефективне інформаційне забезпечення комунікації університетів має враховувати інтереси кожної цільової аудиторії, забезпечуючи зрозуміле пояснення сутності та цінності мікрокредитів. У цьому контексті

доцільно розглянути окремо основні групи цільових аудиторій: абітурієнтів і здобувачів, роботодавців, випускників та державні інституції.

Для здобувачів освіти мікрокредити виступають інструментом підвищення академічної мобільності та персоналізації освітньої траєкторії. Вони дозволяють швидко отримати підтвердження конкретних навичок, що можуть бути використані як для працевлаштування, так і для подальшого навчання. Важливою перевагою є те, що мікрокредити не потребують багаторічного навчання чи значних фінансових витрат, забезпечуючи при цьому офіційне визнання здобутих результатів. Як підкреслює проект IMINQA, «мікрокредити сприймаються як більш гнучкий спосіб набуття й визнання знань, навичок і компетентностей» [19, с. 4]. Це робить їх привабливим інструментом для сучасного покоління студентів, яке цінує швидкість, практичність та доступність освіти.

Для роботодавців мікрокредити є надійним підтвердженням актуальних компетенцій майбутніх працівників. Бізнес зацікавлений у швидкому доступі до кваліфікованої робочої сили, здатної оперативно адаптуватися до вимог ринку. Згідно зі звітом Lumina Foundation, «роботодавці активно підтримують мікрокредити як потужний чинник кар'єрного успіху... Майже всі (97 %) вже використовують або активно досліджують навичко-орієнтований найм» [20, с. 13]. Це свідчить про готовність ринку визнавати мікрокредити як офіційний доказ професійної підготовки, що особливо важливо в умовах постійних змін технологій та структури зайнятості.

Для закладів вищої освіти мікрокредити становлять водночас можливість і виклик: з одного боку вони дозволяють залучати нові категорії здобувачів освіти, зокрема працюючих дорослих чи випускників, які потребують перекваліфікації, з іншого, їхня реалізація вимагає наявності значних ресурсів. Як зазначає Організація економічного співробітництва та розвитку (OECD), «традиційні методи збору даних можуть накласти надмірний адміністративний тягар» [21, с. 24], що може призвести до появи труднощів в адмініструванні програм мікрокредитів без використання спеціалізованих цифрових інструментів. Крім того, нові курси необхідно узгоджувати з чинними стандартами, що вимагає додаткових зусиль від академічного та адміністративного персоналу.

Для держави мікрокредити розглядаються як інструмент модернізації освітньої системи

та підвищення конкурентоспроможності економіки. Організація економічного співробітництва та розвитку (OECD) є одним із ключових аналітичних центрів, чий напружений суттєво впливають на формування глобальних освітніх політик. Її звіти 2021 та 2023 років присвячені питанням якості, цінності та практик упровадження мікрокредитів. Автори наголошують, що розвиток мікрокредитів вимагає запровадження нових механізмів збору та агрегування інформації. Водночас зазначається, що гнучкі й цільові некваліфікаційні освітні можливості можуть спричиняти ризик посилення нерівностей у здобутті навичок і кар'єрному просуванні [21, с. 25].

У звіті за 2023 рік акцент зроблено на швидкому зростанні ринку: кількість і різноманітність пропозицій мікрокредитів істотно збільшилася в останні роки [22, с. 2]. Проте водночас підкреслюється, що доказів їхньої цінності та впливу все ще бракує [22, с. 4]. Це свідчить про подвійність ситуації: з одного боку, відбувається масове поширення мікрокредитів, з іншого – обмеженість емпіричної бази ускладнює об'єктивну оцінку їхньої ефективності.

Отже, мікрокредити поступово набувають важливого значення в освітньому та соціально-економічному контексті, поєднуючи інтереси різних стейкхолдерів. Для здобувачів вони відкривають шлях до швидкого й доступного здобуття нових знань і навичок, для роботодавців – гарантують актуальність компетенцій працівників, для університетів – створюють можливості розширення освітніх послуг і залучення нових аудиторій, а для держави – стають дієвим інструментом модернізації освітньої політики та підвищення конкурентоспроможності економіки. Водночас багатофункціональність мікрокредитів зумовлює складність їх упровадження, адже необхідно забезпечити баланс між гнучкістю, прозорістю та відповідністю стандартам. Саме від здатності поєднати ці вимоги залежить ефективність розвитку системи мікрокредитів і її потенціал у формуванні сучасного середовища навчання впродовж життя.

Попит на мікрокредити з боку здобувачів освіти та роботодавців постійно зростає, проте заклади вищої освіти часто діють в умовах дефіциту фінансових, кадрових, організаційних і цифрових ресурсів. Для повноцінного запуску та масштабування мікрокредитних програм необхідне комплексне підсилення кількох напрямів. По-перше, потрібні академічні ресурси – розроблення коротких курсів

із чітко визначеними результатами навчання, валідованими інструментами оцінювання та прозорими механізмами апеляції. По-друге, необхідні адміністративні потужності – процедури прийому, зарахування та обліку студентів, інтеграція з державними реєстрами, а також можливість визнання і «стекінгу» мікрокредитів у більш масштабні освітні програми. По-третє, важливим є розвиток цифрової інфраструктури, що включає системи управління навчанням (LMS), каталоги освітніх пропозицій, реєстри мікрокредитів, сумісність із платформами Europass та EDC, а також інструменти аналітики результатів. Дослідження підкреслюють необхідність інвестування у нові цифрові процеси – API-обмін, використання стандартних метаданих освітніх пропозицій, автоматизований облік досягнень. Без цього впровадження мікрокредитів ризикує залишатися забюрократизованим і залежним від паперових та напівручних процедур.

Окремий вимір становлять ресурси, необхідні для забезпечення якості (QA). Незважаючи на коротку тривалість навчальних пропозицій, вимоги до валідності оцінювання, прозорості силабусу, дотримання принципів академічної доброчесності та проведення зовнішньої перевірки залишаються незмінними. У 2023 році Європейська асоціація забезпечення якості у вищій освіті (ENQA) оприлюднила звіт, присвячений аналізу стану розвитку мікрокредитів у країнах Європейського простору вищої освіти (EHEA). У документі наголошується, що мікрокредити стали невід'ємною частиною дискусій у Європейському просторі вищої освіти (EHEA) [23, с. 5]. Водночас акцентується увага на тому, що «більшість закладів вищої освіти інтегрують мікрокредити в існуючі структури без додаткових ресурсів» [23, с. 49], що може створити додаткове навантаження та виклики для забезпечення якості. Таким чином, ENQA підкреслює наявність дисбалансу між очікуваннями щодо розвитку мікрокредитів та реальними можливостями університетів у межах існуючих організаційних і фінансових ресурсів. Для університетів обмеженість ресурсів означає не лише фінансові чи кадрові дефіцити, а й значні операційні витрати, пов'язані з перебудовою процесів, узгодженням із новими стандартами даних, підготовкою персоналу та взаємодією із зовнішніми системами забезпечення якості.

У 2021 році Європейська комісія підготувала аналітичний звіт Towards a European approach to micro-credentials, який узагальнює

прикладі та найкращі практики. У документі зазначено, що «звіт надає три кейси, які аналізують приклади практик дизайну, доставки та визнання мікрокредитів» [24, с. 10]. Це свідчить про прагнення Європейського Союзу не лише до формування політичних рамок, але й до практичної інтеграції досвіду.

Європейський центр розвитку професійної освіти (Cedefop) у 2023 році опублікував звіт *Microcredentials for labour market education and training*. У ньому наголошується: «звіт досліджує питання, чи можуть мікрокредити бути достатньо надійними, щоб стати будівельними блоками для навчання впродовж життя та працевлаштування» [25, с. 7]. Це підкреслює зміщення акценту з академічної сфери на ринок праці, де ключового значення набуває довіра до мікрокредитів.

Аналітична компанія HolonIQ у 2023 році здійснила глобальне опитування університетів та EdTech-компаній. У результатах відзначається, що «інституційне впровадження мікрокредитів все ще на стадії розвитку... майже дві третини описують його як "emerging"» [26]. Це демонструє, що навіть за наявності політичних та стратегічних орієнтирів більшість університетів перебувають лише на початковому етапі інтеграції мікрокредитів.

Важливою складовою розвитку мікрокредитів є їхнє узгодження з класифікаціями навичок і компетентностей. У цьому контексті ключове значення має ESCO – багатомовна класифікація «знання – навички/компетентності – професії», яка використовується для поєднання результатів навчання з вимогами ринку праці. Згідно з офіційними даними, стовп навичок у ESCO містить 13 485 концептів, структурованих в ієрархію ... у т. ч. знання; навички; настанови та цінності; мовні навички й знання [27]. При цьому у стовпі навичок немає жорсткого розмежування між навичками і компетенціями; класифікація має повну ієрархію та піднабори [27]. Такий підхід створює додаткові методологічні завдання при мапуванні результатів навчання коротких програм, забезпечуючи їхню прозорість для роботодавців та мобільність у межах європейського освітнього простору.

Для закладів вищої освіти це має кілька практичних наслідків:

- картування результатів навчання мікрокредитів на елементи ESCO;
- підтримка ієрархічної логіки (узгодження передумов і можливість «стекингу» у ширші кваліфікації);

- регулярне оновлення локальних описів, відповідно до змін у класифікації.

В Україні попит на короткі, прикладні та роботодавце-орієнтовані освітні формати є очевидним як серед здобувачів (у зв'язку з паралельною зайнятістю чи міграційними траєкторіями), так і серед бізнесу (через дефіцит технічних та трансверсальних навичок). Проте університети стикаються з низкою структурних викликів:

- фінансування та кадрове забезпечення (обмежені бюджети й навантаження на викладачів ускладнюють розроблення та забезпечення якості програм);
- цифрова інфраструктура (відсутність у багатьох ЗВО LMS та каталогів, сумісних з європейськими форматами);
- процедури визнання (недостатньо розроблені механізми перезарахування та «стекингу»);
- комунікація зі стейкхолдерами (здобувачі й роботодавці не завжди розуміють, як мікрокредити інтегруються у навчальні програми чи кар'єрні траєкторії).

За таких умов виникає ризик фрагментації системи, множинності несумісних рішень та посилення недовіри з боку стейкхолдерів. Відсутність прозорого зв'язку з класифікаціями на кшталт ESCO та надійних процедур забезпечення якості може істотно знизити цінність сертифікатів мікрокредитів як для академічної, так і для професійної сфер.

Висновки. Таким чином, проблематика розвитку мікрокредитів у системі вищої освіти не може бути зведена до одного окремого чинника – вона має системний характер: по-перше, ключові стейкхолдери (здобувачі, роботодавці, держава) очікують від закладів вищої освіти гнучких, швидких, визнаних і переносимих результатів навчання; по-друге, університети функціонують у режимі дефіциту ресурсів, що ускладнює розроблення та підтримку мікрокредитних програм і потребує додаткових витрат на управління даними, процеси та процедури забезпечення якості; по-третє, класифікаційна складність – зокрема використання ESCO з її 13485 концептами та ієрархіями – вимагає від ЗВО розвитку методичної компетентності та цифрових спроможностей для точного мапування результатів навчання; по-четверте, регуляторне поле та стандарти даних перебувають на етапі становлення, а отже, неминучим є зсув у бік динамічних, машиночитних рішень, які забезпечують прозорість та інтеграцію у європейський простір.

Для України це означає, що без цілеспрямованих інвестицій у інформаційну інфраструктуру (каталоги, реєстри, інтеграцію з класифікаціями на кшталт ESCO), процедури забезпечення якості та визнання результа-

тів, а також у комунікацію з роботодавцями й іншими стейкхолдерами мікрокредити не зможуть стати дієвим інструментом модернізації вищої освіти та посилення її зв'язку з ринком праці.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Council of the European Union. Council Recommendation of 16 June 2022 on a European approach to micro-credentials for lifelong learning and employability (2022/C 243/02) // Official Journal of the European Union. – 2022. – Vol. C 243. – P. 10–25. URL: [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:32022H0627\(02\)](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:32022H0627(02)) (дата звернення: 21.08.2025).
2. Gallagher, S. R. Educational Credentials Come of Age: A Survey on the Use and Value of Educational Credentials in Hiring [Електронний ресурс]. – Boston: Northeastern University, Center for the Future of Higher Education and Talent Strategy, 2018. – 36 с. URL: https://cps.northeastern.edu/wp-content/uploads/2021/03/Educational_Credentials_Come_of_Age_2018.pdf (дата звернення: 21.08.2025).
3. Australia. Department of Education. National Microcredentials Framework [Електронний ресурс]. – Canberra: The Department, 2021. URL: <https://www.education.gov.au/download/13591/national-microcredentials-framework/26500/document/pdf> (дата звернення: 21.08.2025).
4. Oliver, B. Making micro-credentials work [Електронний ресурс]. – Melbourne: Deakin University, 2019. – 44 с. URL: <https://dteach.deakin.edu.au/wp-content/uploads/sites/103/2019/08/Making-micro-credentials-work-Oliver-Deakin-2019-full-report.pdf> (дата звернення: 21.08.2025).
5. Oliver, B. Micro-credentials: A learner value framework [Електронний ресурс] // Journal of Teaching and Learning for Graduate Employability. – 2021. – Т. 12, № 1. – С. 66–84. DOI: <https://doi.org/10.21153/jtlge2021vol12no1art1456> URL: <https://ojs.deakin.edu.au/index.php/jtlge/article/view/1456> (дата звернення: 21.08.2025).
6. Australia. Department of Education. National Microcredentials Framework [Електронний ресурс]. – Canberra: The Department, 2021. – 20 с. URL: <https://www.education.gov.au/download/13591/national-microcredentials-framework/26500/document/pdf> (дата звернення: 21.08.2025).
7. Varadarajan, S., Koh, J. H. L., Daniel, B. K. A systematic review of the opportunities and challenges of micro-credentials for multiple stakeholders: learners, employers, higher education institutions and government [Електронний ресурс] // International Journal of Educational Technology in Higher Education. – 2023. – Т. 20, № 27. URL: <https://educationaltechnologyjournal.springeropen.com/articles/10.1186/s41239-023-00381-x> (дата звернення: 21.08.2025).
8. Varadarajan, S., Koh, J. H. L., Daniel, B. K. Institutional readiness for the implementation of micro-credentials in higher education [Електронний ресурс]. – 2025. URL: <https://ourarchive.otago.ac.nz/esploro/outputs/journalArticle/Institutional-readiness-for-the-implementation-of/9926669866001891> (дата звернення: 21.08.2025).
9. Brown, M., McGreal, R., Peters, M. та ін. A strategic institutional response to micro-credentials: Key questions for educational leaders [Електронний ресурс] // Journal of Interactive Media in Education. – 2023. – Vol. 2023, Issue 1. – С. 1–12. DOI: <https://doi.org/10.5334/jime.801> URL: <https://jime.open.ac.uk/articles/10.5334/jime.801> (дата звернення: 21.08.2025).
10. Brown, M., Nic Giolla Mhichíl, M., Beirne, E., Costello, E. MicroCredX Implementation Framework [Електронний ресурс]. – Dublin: Dublin City University, 2021. – 56 p. URL: <https://microcredx.microcredentials.eu/wp-content/uploads/sites/56/2023/11/MicroCredX-Implementation-Framework.pdf> (дата звернення: 21.08.2025).
11. Brown, M., Nic Giolla Mhichíl, M., Beirne, E., Costello, E. Exploring gaps in the quality assurance of micro-credentials [Електронний ресурс] // Journal of Open, Distance and Digital Education. – 2024. – Vol. 1, No. 1. – С. 24–45. URL: <https://ojs.uni-oldenburg.de/journals/ojs2/ojs/index.php/jodde/article/download/24/25/133> (дата звернення: 21.08.2025).
12. Семігіна, Т. Micro-credentials in social work: international experience // Social Work and Education. – 2024. – Т. 11, № 2. – С. 7–20. DOI: <https://doi.org/10.25128/2520-6230.24.2.1> URL: <https://journals.urau.ua/swe/article/view/309995> (дата звернення: 19.08.2025).
13. Ковтунець, В. В., Мельник, С. В. Microqualifications in adult education // Освіта дорослих: теорія, досвід, перспективи. – 2023. – Т. 1, № 23. – С. 9–21. – ISSN 2308-6386. URL: <https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/744715> (дата звернення: 21.08.2025).

14. Бобрицька, В., Рева, Т., Красильникова, Г., Процька, С., Красильников, С., Бут, І. Enhancing higher education: Integrating micro-credentials and digital badges into university curricula in Ukraine // *Ricerche di Pedagogia e Didattica. Journal of Theories and Research in Education*. – 2025. – Т. 20, № 1. – С. 1–20. DOI: <https://doi.org/10.6092/issn.1970-2221/20293> URL: <https://rpd.unibo.it/article/view/20293> (дата звернення: 21.08.2025).
15. Рашкевич, Ю., Семігіна, Т. Analysis of micro-credentials implementation opportunities in Ukraine and other European countries // *International Educational Space*. – 2024. – № 1. – С. 110–122. DOI: <https://doi.org/10.32987/2617-8532-2024-1-110-122> URL: <https://science.iea.gov.ua/en/2024-1-110-122> (дата звернення: 21.08.2025).
16. Каленюк, І. С., Виноградня, В. В. Microcredentials in higher education: development trends // *Вісник Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана*. – 2023. – № 3. – С. 45–56. – ISSN 2411-4383. URL: <https://ir.kneu.edu.ua/items/8e78177c-5bfe-4955-b145-38d3f4084343> (дата звернення: 21.08.2025).
17. Chukwuere, J. E. ChatGPT: The game changer for higher education institutions [Electronic resource] // *Journal of African Vision*. – 2023. – Vol. 5, No. 3. – P. 55–67. Available at: <https://journals.jozacpublishers.com/jav/article/download/392/242> (accessed: 21.08.2025).
18. Chukwuere, J. E., Handoko, B. L. The future of generative AI chatbots in higher education [Electronic resource] // *Journal of Educational Technology*. – 2024. – Vol. 6, No. 2. – P. 1–14. Available at: <https://journals.jozacpublishers.com/index.php/jet/article/view/735> (accessed: 21.08.2025).
19. Approaches to Quality Assurance of Micro-credentials [Електронний ресурс] / IMINQA project; European Union. – 2023. – 30 p. URL: https://ehea.info/Upload/IMINQA_MC_report_Approaches_to_Quality_Assurance_of_Micro_credentials.pdf (дата звернення: 21.08.2025).
20. Lumina Foundation. Micro-Credentials Impact Report 2025 [Електронний ресурс]. – Indianapolis: Lumina Foundation, 2025. – 24 p. URL: <https://www.luminafoundation.org/wp-content/uploads/2025/05/Micro-Credentials-Impact-Report-25.pdf> (дата звернення: 21.08.2025).
21. Golden, G., Kato, S., Weko, T. Quality and Value of Micro-credentials in Higher Education: Preparing for the Future [Електронний ресурс] / *OECD Education Policy Perspectives*, No. 40. – Paris: OECD Publishing, 2021. – 44 p. DOI: <https://doi.org/10.1787/9c4ad26d-en> URL: https://www.oecd.org/content/dam/oecd/en/publications/reports/2021/09/quality-and-value-of-micro-credentials-in-higher-education_7fe5d52e/9c4ad26d-en.pdf (дата звернення: 21.08.2025).
22. OECD. Micro-credentials for lifelong learning and employability: Uses and possibilities [Електронний ресурс] / *OECD Education Policy Perspectives*, No. 66. – Paris: OECD Publishing, 2023. – 40 p. DOI: <https://doi.org/10.1787/9c4b7b68-en> URL: https://www.oecd.org/content/dam/oecd/en/publications/reports/2023/03/micro-credentials-for-lifelong-learning-and-employability_13dd81a9/9c4b7b68-en.pdf (дата звернення: 21.08.2025).
23. ENQA. Quality assurance of micro-credentials: Report of the ENQA working group [Електронний ресурс]. – Brussels: European Association for Quality Assurance in Higher Education, 2023. – 40 p. URL: <https://www.enqa.eu/wp-content/uploads/ENQA-micro-credentials-report.pdf> (дата звернення: 21.08.2025).
24. European Commission. Towards a European approach to micro-credentials: Analytical Report [Електронний ресурс]. – Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2021. URL: <https://education.ec.europa.eu/sites/default/files/document-library-docs/towards-european-approach-micro-credentials-analytical-report.pdf> (дата звернення: 21.08.2025).
25. Cedefop. Microcredentials – what value do they bring for lifelong learning and the labour market? [Електронний ресурс]. – Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2023. – 108 p. – Cedefop research paper; No. 103. DOI: <https://doi.org/10.2801/009907> URL: https://www.cedefop.europa.eu/files/5603_en.pdf (дата звернення: 21.08.2025).
26. HolonIQ. Micro-credentials Survey. 2023 Trends and Insights [Електронний ресурс]. – HolonIQ, 2023. URL: <https://www.holoniq.com/notes/micro-credentials-survey-2023-insights> (дата звернення: 21.08.2025).
27. ESCO. Skills & competences – ESCO classification [Електронний ресурс] / *European Skills, Competences, Qualifications and Occupations (ESCO)*, European Commission. – 2024. URL: <https://esco.ec.europa.eu/en/classification/skill-main> (дата звернення: 21.08.2025).

REFERENCES:

1. Council of the European Union. (2022). *Council Recommendation of 16 June 2022 on a European approach to micro-credentials for lifelong learning and employability (2022/C 243/02)*. *Official Journal of the European Union*, C 243, 10–25. [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:32022H0627\(02\)](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:32022H0627(02))

2. Gallagher, S. R. (2018). *Educational credentials come of age: A survey on the use and value of educational credentials in hiring*. Boston: Northeastern University, Center for the Future of Higher Education and Talent Strategy. https://cps.northeastern.edu/wp-content/uploads/2021/03/Educational_Credentials_Come_of_Age_2018.pdf
3. Australia. Department of Education. (2021). *National microcredentials framework*. Canberra: The Department. <https://www.education.gov.au/download/13591/national-microcredentials-framework/26500/document/pdf>
4. Oliver, B. (2019). *Making micro-credentials work*. Melbourne: Deakin University. <https://dteach.deakin.edu.au/wp-content/uploads/sites/103/2019/08/Making-micro-credentials-work-Oliver-Deakin-2019-full-report.pdf5>.
5. Oliver, B. (2021). Micro-credentials: A learner value framework. *Journal of Teaching and Learning for Graduate Employability*, 12(1), 66–84. <https://doi.org/10.21153/jtlge2021vol12no1art1456>
6. Australia. Department of Education. (2021). *National microcredentials framework* (20 p.). Canberra: The Department. <https://www.education.gov.au/download/13591/national-microcredentials-framework/26500/document/pdf>
7. Varadarajan, S., Koh, J. H. L., & Daniel, B. K. (2023). A systematic review of the opportunities and challenges of micro-credentials for multiple stakeholders: Learners, employers, higher education institutions and government. *International Journal of Educational Technology in Higher Education*, 20(27). <https://educationaltechnologyjournal.springeropen.com/articles/10.1186/s41239-023-00381-x>
8. Varadarajan, S., Koh, J. H. L., & Daniel, B. K. (2025). Institutional readiness for the implementation of micro-credentials in higher education. University of Otago. <https://ourarchive.otago.ac.nz/esploro/outputs/journalArticle/Institutional-readiness-for-the-implementation-of/9926669866001891>
9. Brown, M., McGreal, R., Peters, M., et al. (2023). A strategic institutional response to micro-credentials: Key questions for educational leaders. *Journal of Interactive Media in Education*, 2023(1), 1–12. <https://doi.org/10.5334/jime.801>
10. Brown, M., Nic Giolla Mhichíl, M., Beirne, E., & Costello, E. (2021). *MicroCredX implementation framework*. Dublin: Dublin City University. <https://microcredx.microcredentials.eu/wp-content/uploads/sites/56/2023/11/Micro-CredX-Implementation-Framework.pdf>
11. Brown, M., Nic Giolla Mhichíl, M., Beirne, E., & Costello, E. (2024). Exploring gaps in the quality assurance of micro-credentials. *Journal of Open, Distance and Digital Education*, 1(1), 24–45. <https://ojs.uni-oldenburg.de/journals/ojs2/ojs/index.php/jodde/article/download/24/25/133>
12. Semyhina, T. (2024). Micro-credentials in social work: International experience. *Social Work and Education*, 11(2), 7–20. <https://doi.org/10.25128/2520-6230.24.2.1>
13. Kovtunets, V. V., & Melnyk, S. V. (2023). Microqualifications in adult education. *Osvita doroslykh: teoriia, dosvid, perspektyvy*, 1(23), 9–21. <https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/744715>
14. Bobrytska, V., Reva, T., Krasylnykova, H., Protska, S., Krasylnykov, S., & But, I. (2025). Enhancing higher education: Integrating micro-credentials and digital badges into university curricula in Ukraine. *Ricerche di Pedagogia e Didattica. Journal of Theories and Research in Education*, 20(1), 1–20. <https://doi.org/10.6092/issn.1970-2221/20293>
15. Rashkevych, Yu., & Semyhina, T. (2024). Analysis of micro-credentials implementation opportunities in Ukraine and other European countries. *International Educational Space*, 1, 110–122. <https://doi.org/10.32987/2617-8532-2024-1-110-122>
16. Kaleniuk, I. S., & Vynohradnia, V. V. (2023). Microcredentials in higher education: Development trends. *Visnyk Kyivskoho natsionalnoho ekonomichnoho universytetu imeni Vadyma Hetmana*, 3, 45–56. <https://ir.kneu.edu.ua/items/8e78177c-5bfe-4955-b145-38d3f4084343>
17. Chukwuere, J. E. (2023). ChatGPT: The game changer for higher education institutions. *Journal of African Vision*, 5(3), 55–67. <https://journals.jozacpublishers.com/jav/article/download/392/242>
18. Chukwuere, J. E., & Handoko, B. L. (2024). The future of generative AI chatbots in higher education. *Journal of Educational Technology*, 6(2), 1–14. <https://journals.jozacpublishers.com/index.php/jet/article/view/735>
19. IMINQA project. (2023). *Approaches to quality assurance of micro-credentials*. European Higher Education Area (EHEA), ENQA. https://ehea.info/Upload/IMINQA_MC_report_Approaches_to_Quality_Assurance_of_Micro_credentials.pdf
20. Lumina Foundation. (2025). *Micro-credentials impact report 2025*. Indianapolis: Lumina Foundation. <https://www.luminafoundation.org/wp-content/uploads/2025/05/Micro-Credentials-Impact-Report-25.pdf>
21. Golden, G., Kato, S., & Weko, T. (2021). *Quality and value of micro-credentials in higher education: Preparing for the future*. OECD Education Policy Perspectives, No. 40. Paris: OECD Publishing. <https://doi.org/10.1787/9c4ad26d-en>
22. OECD. (2023). *Micro-credentials for lifelong learning and employability: Uses and possibilities*. OECD Education Policy Perspectives, No. 66. Paris: OECD Publishing. <https://doi.org/10.1787/9c4b7b68-en>

23. ENQA. (2023). *Quality assurance of micro-credentials: Report of the ENQA working group*. Brussels: European Association for Quality Assurance in Higher Education. <https://www.enqa.eu/wp-content/uploads/ENQA-micro-credentials-report.pdf>
24. European Commission. (2021). *Towards a European approach to micro-credentials: Analytical report*. Luxembourg: Publications Office of the European Union. <https://education.ec.europa.eu/sites/default/files/document-library-docs/towards-european-approach-micro-credentials-analytical-report.pdf>
25. Cedefop. (2023). *Microcredentials – What value do they bring for lifelong learning and the labour market?* (Cedefop research paper No. 103). Luxembourg: Publications Office of the European Union. <https://doi.org/10.2801/009907>
26. HolonIQ. (2023). *Micro-credentials survey: 2023 trends and insights*. HolonIQ. <https://www.holoniq.com/notes/micro-credentials-survey-2023-insights>
27. ESCO. (2024). *Skills & competences – ESCO classification*. European Commission. <https://esco.ec.europa.eu/en/classification/skill-main>